

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павленка Володимира Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ

Київ
27 грудня 2022 року
№ 190-2(II)/2022

Справа № 3-92/2022(212/22)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович (доповідач),
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павленка Володимира Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 42, ст. 238).

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Павленко Володимир Володимирович як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), абзац шостий пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (далі – Закон № 113) щодо „надання дозволу на звільнення з посади прокурора відповідно до цього пункту у період перебування прокурора на лікарняному через тимчасову непрацездатність“.

Оспорюваним приписом Закону № 113 встановлено, що „перебування прокурора на лікарняному через тимчасову непрацездатність, у відпустці чи у відрядженні до Національної академії прокуратури України для участі в її роботі на постійній основі не є перешкодою для його звільнення з посади прокурора відповідно до цього пункту“.

На думку Заявника, абзац шостий пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону № 113 не відповідає статті 21, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині першій статті 46 Конституції України.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності оспорюваного припису Закону № 113, Заявник посилається на приписи Конституції України, Кодексу законів про працю України, Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697), рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення в його справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів та матеріалів впливає таке.

2.1. Заявник з 2000 року проходив службу в органах прокуратури України на різних посадах, остання – заступник прокурора Черкаської області.

У зв'язку з набранням чинності Законом № 113 Заявник у жовтні 2019 року подав Генеральному прокурору заяву про переведення на посаду прокурора в обласній прокуратурі та про намір пройти атестацію.

За результатами анонімного тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора (далі – анонімне тестування) Заявник набрав 63 бали.

На засіданні першої кадрової комісії з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора затверджено список осіб, які не пройшли анонімного тестування, набравши менше 70 балів, до якого включено і Заявника.

Перша кадрова комісія з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора 10 квітня 2020 року ухвалила рішення „Про неуспішне проходження прокурором атестації за результатами складання іспиту у формі анонімного тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора“ № 224, яким Заявника не допущено до проходження наступних етапів атестації.

Генеральний прокурор наказом від 29 квітня 2020 року № 106к звільнив Заявника з посади заступника прокурора Черкаської області та органів прокуратури на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону № 1697.

2.2. Заявник, вважаючи рішення першої кадрової комісії з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора та наказ Генерального прокурора про звільнення незаконними, звернувся до суду з позовом, у якому просив:

– визнати протиправними дії першої кадрової комісії з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора щодо проведення

першого етапу атестації – складання іспиту у формі анонімного тестування, які не забезпечують об'єктивності, достовірності та конфіденційності оцінювання результатів іспиту;

– визнати протиправним та скасувати рішення першої кадрової комісії з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора від 10 квітня 2020 року № 224 про неуспішне проходження Заявником атестації за результатами складання іспиту у формі анонімного тестування;

– визнати протиправним та скасувати наказ Генерального прокурора від 29 квітня 2020 року № 106к про звільнення Заявника з посади заступника прокурора Черкаської області та органів прокуратури на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону № 1697;

– поновити Заявника в Черкаській обласній прокуратурі на посаді, рівнозначній посаді заступника прокурора Черкаської області;

– стягнути з Черкаської обласної прокуратури на користь Заявника середній заробіток за час вимушеного прогулу;

– рішення в частині поновлення Заявника на посаді та виплати середнього заробітку за час вимушеного прогулу в межах суми стягнення за один місяць допустити до негайного виконання.

Черкаський окружний адміністративний суд рішенням від 24 лютого 2021 року позов Заявника задовольнив частково, а саме: визнав протиправним та скасував рішення першої кадрової комісії з атестації прокурорів регіональних прокуратур Офісу Генерального прокурора від 10 квітня 2020 року № 224; визнав протиправним та скасував наказ Генерального прокурора від 29 квітня 2020 року № 106к про звільнення Заявника з посади; поновив Заявника в Черкаській обласній прокуратурі на посаді, рівнозначній посаді заступника прокурора Черкаської області; стягнув з Черкаської обласної прокуратури на користь Заявника середній заробіток за час вимушеного прогулу; допустив до негайного виконання рішення суду в частині поновлення Заявника на посаді та стягнення середнього заробітку за один місяць.

2.3. Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 29 липня 2021 року рішення Черкаського окружного адміністративного суду від 24 лютого 2021 року змінив у частині дати поновлення Заявника на посаді, рівнозначній посаді заступника прокурора Черкаської області, та розміру середнього заробітку за час вимушеного прогулу, в іншій частині – рішення Черкаського окружного адміністративного суду від 24 лютого 2021 року залишив без змін.

2.4. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 31 травня 2022 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Заявника, скасував рішення Черкаського окружного адміністративного суду від 24 лютого 2021 року та постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 29 липня 2021 року і ухвалив нове рішення, яким відмовив Заявникові в задоволенні позовних вимог.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Аналіз змісту конституційної скарги свідчить, що Заявник пов'язує порушення його права на працю та гарантій від незаконного звільнення з тим, що під час його звільнення з посади до нього не були застосовані приписи

частини третьої статті 40 Кодексу законів про працю України як гарантії від незаконного звільнення.

Заявник, зокрема, вважає, що оспорюваний припис Закону № 113 «не може бути підставою для незастосування до працівників прокуратури, яких звільняють на підставі пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“, положень частини третьої статті 40 Кодексу, і такі працівники не можуть бути звільнені в день тимчасової непрацездатності, оскільки це зумовить нерівність та дискримінацію цієї категорії працівників, ускладнить їх становище та знизить реальність гарантій трудових прав громадян, встановлених Конституцією і законами України»; „положеннями частини третьої статті 40 Кодексу закріплені гарантії захисту працівника від незаконного звільнення, що є спеціальними вимогами законодавства, які мають бути реалізовані роботодавцем для дотримання трудового законодавства“.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України з цього приводу зазначає таке.

Заявника було звільнено із займаної посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону № 1697 (ліквідація чи реорганізація органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури).

Приписами статті 40 Кодексу законів про працю України встановлено, що не допускається звільнення працівника з ініціативи роботодавця в період його тимчасової непрацездатності (крім звільнення за пунктом 5 цієї статті), а також у період перебування працівника у відпустці; це правило не поширюється на випадок повної ліквідації підприємства, установи, організації (частина третя); особливості звільнення окремих категорій працівників з підстав, визначених пунктом 1 частини першої цієї статті (зміни в організації виробництва і праці, в тому числі ліквідація, реорганізація, банкрутство або перепрофілювання

підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників), встановлює закон, що регулює їхній статус (частина четверта).

Отже, Заявник помилково вважає приписи частини третьої статті 40 Кодексу законів про працю України „спеціальними вимогами законодавства“, що поширюють свою дію на кожного, тому такі твердження не можна вважати обґрунтуванням неконституційності абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону № 113.

3.2. Аналіз конституційної скарги та долучених до неї документів та матеріалів свідчить, що Заявник, оспорюючи конституційність абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону № 113, висловив незгоду з особливостями законодавчого регулювання питання звільнення працівників органів прокуратури у зв'язку з реформою органів прокуратури, запровадженою Законом № 113, та остаточним судовим рішенням у його справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного припису Закону № 113.

Отже, Заявник не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павленка Володимира Володимировича щодо

відповідності Конституції України (конституційності) абзацу шостого пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**